

KOMUNIKAT PRASOWY nr 82/23

Luksemburg, 17 maja 2023 r.

Wyrok Sądu w sprawie T-321/20 | enercity/Komisja

Skarga niemieckiego przedsiębiorstwa komunalnego enercity dotycząca zgody Komisji na zakup aktywów produkcyjnych spółki E.ON przez spółkę RWE została uznana za niedopuszczalną

Sąd wyjaśnił nierozpatrywaną dotychczas kwestię ciężaru dowodu w odniesieniu do wysłania przez Komisję kwestionariusza w celu przeprowadzenia badania rynku

W marcu 2018 r. spółki prawa niemieckiego RWE AG i E.ON SE ogłosiły zamiar przeprowadzenia złożonej wymiany aktywów w drodze trzech koncentracji.

Poprzez pierwszą transakcję spółka RWE, która prowadzi działalność obejmującą cały łańcuch dostaw energii w wielu państwach europejskich, chciała przejąć wyłączną lub wspólną kontrolę nad niektórymi aktywami produkcyjnymi spółki E.ON, będącej dostawcą energii elektrycznej działającym w wielu państwach europejskich. Druga transakcja polegała na przejęciu przez spółkę E.ON wyłącznej kontroli nad działalnością w zakresie dystrybucji energii i handlu detalicznego energią oraz niektórych aktywów produkcyjnych spółki innogy SE, będącej spółką zależną od RWE. Co się tyczy trzeciej transakcji, przewidywała ona, że spółka RWE nabędzie 16,67 % udziałów w spółce E.ON.

24 lipca 2018 r. niemieckie przedsiębiorstwo komunalne enercity AG, które produkuje i dostarcza energię w Niemczech, poinformowało Komisję Europejską, że chce wziąć udział w postępowaniu dotyczącym pierwszej i drugiej koncentracji, w związku z czym chciałoby otrzymać związane z nimi dokumenty.

Po zgłoszeniu Komisji pierwszej koncentracji 22 stycznia 2019 r. instytucja ta między innymi przeprowadziła badanie rynku, wysyłając kwestionariusz do niektórych przedsiębiorstw. Decyzją z 26 lutego 2019 r.¹ (zwaną dalej „sporną decyzją”) Komisja uznała ową koncentrację za zgodną z rynkiem wewnętrznym.

Enercity² wniosło skargę o stwierdzenie nieważności tej decyzji, którą czwarta izba Sądu w składzie powiększonym odrzuciła jako niedopuszczalną ze względu na to, że sporna decyzja nie dotyczy tego przedsiębiorstwa komunalnego indywidualnie. Aby dojść do tego wniosku, Sąd zbadał w szczególności nierozpatrywaną dotychczas kwestię ciężaru dowodu w odniesieniu do wysłania przez Komisję kwestionariusza w ramach prowadzonego przez nią badania rynku.

¹ Decyzja Komisji Europejskiej C(2019) 1711 final z dnia 26 lutego 2019 r. uznająca koncentrację za zgodną z rynkiem wewnętrznym i z porozumieniem EOG (sprawa M.8871 – RWE/E.ON Assets).

² Należy zauważyć, że dziesięć innych przedsiębiorstw również wniosło skargi o stwierdzenie nieważności tej decyzji. Wszystkie te skargi zostały odrzucone jako niedopuszczalne lub oddalone jako bezzasadne. Zobacz grupę spraw powiązanych: wyroki z dnia 17 maja 2023 r., [EVH/Komisja, T-312/20](#), [Stadtwerke Leipzig/Komisja, T-313/20](#), [GWS Stadtwerke Hameln/Komisja, T-314/20](#), [TEAG/Komisja, T-315/20](#), [Naturstrom/Komisja, T-316/20](#), [EnergieVerbund Dresden/Komisja, T-317/20](#), [eins energie in sachsen/Komisja, T-318/20](#), [GGEW/Komisja, T-319/20](#), [Mainova/Komisja, T-320/20](#), i [Stadtwerke Frankfurt am Main Holding/Komisja, T-322/20](#).

Ocena Sądu

Na wstępie Sąd przypomniał, że zgodnie z art. 263 akapit czwarty TFUE osoba fizyczna lub prawna może wnieść skargę na decyzję skierowaną do innej osoby jedynie wtedy, gdy ta decyzja dotyczy jej bezpośrednio i indywidualnie.

W tym względzie Sąd potwierdził, że sporna decyzja dotyczy enercity bezpośrednio, ponieważ pozwalając na natychmiastowe przeprowadzenie pierwszej koncentracji, decyzja ta mogła spowodować natychmiastową zmianę sytuacji na odnośnych rynkach.

W odniesieniu do indywidualnego oddziaływania na enercity Sąd przypomniał, że w przypadku decyzji stwierdzającej zgodność koncentracji z rynkiem wewnętrznym oceny, czy decyzja dotyczy indywidualnie przedsiębiorstwa trzeciego względem tej transakcji, należy dokonać na podstawie, po pierwsze, wpływu na jego pozycję rynkową, a po drugie, jego udziału w postępowaniu administracyjnym. W tej ostatniej kwestii z orzecznictwa wynika, że o ile wzięcie przez przedsiębiorstwo trzecie czynnego udziału w postępowaniu administracyjnym jest okolicznością regularnie uwzględnianą w celu ustalenia, w połączeniu z innymi szczególnymi okolicznościami, czy jego skarga o stwierdzenie nieważności jest dopuszczalna, o tyle zwykłe wzięcie udziału w postępowaniu nie wystarczy samo w sobie do stwierdzenia indywidualnego oddziaływania na nie.

W niniejszej sprawie Sąd zauważył na wstępie, że udział enercity w postępowaniu administracyjnym dotyczącym pierwszej koncentracji nie jest kwestionowany. Niemniej szczegółowa analiza dowodów przedstawionych w tym zakresie skłoniła Sąd do stwierdzenia, że nie są one wystarczające do wykazania „czynnego” charakteru tego udziału. Sąd uznał w szczególności, że chociaż przedstawione w tym względzie przez enercity uwagi mają pewną wartość i zostały rozpatrzone przez Komisję, nie miały one decydującego znaczenia dla oceny wpływu danej koncentracji na rynek właściwy.

Owego wniosku nie podważają argumenty enercity oparte w istocie na twierdzeniu, że służby Komisji nie dochowały w stosunku do tego przedsiębiorstwa staranności, zarówno w zakresie wysłania kwestionariusza w celu przeprowadzenia badania rynku, jak i w zakresie działań podjętych w związku z jego wnioskiem o uznanie go za zainteresowaną stronę trzecią.

Jeśli chodzi o twierdzenie enercity, że nie otrzymało wspomnianego kwestionariusza, Sąd wyjaśnił przede wszystkim, że to Komisja powinna udowodnić, iż dokonała wysyłki. W tym względzie Sąd stwierdził, że w odpowiedzi na środek organizacji postępowania Komisja przedstawiła szereg dowodów pozwalających wykazać, iż faktycznie wysłała do enercity sporny dokument.

Następnie w odpowiedzi na argument enercity, zgodnie z którym kwestionariusz wysłano do niewłaściwego adresata, a mianowicie do rzecznika prasowego tego przedsiębiorstwa, Sąd zauważył, że można oczekiwać w rozsądny sposób od osoby, która otrzymała od instytucji Unii nie tylko wiadomość elektroniczną, lecz również faks, że jak najszybciej poinformuje tę instytucję o błędnym adresacie. Ponadto mogła ona również zwrócić się do działu prawnego lub handlowego swojego przedsiębiorstwa w celu poinformowania go o otrzymaniu tych dokumentów.

W każdym razie, nawet gdyby enercity odesłało wypełniony kwestionariusz, takie zwykłe odesłanie nie pozwalałoby na zakwalifikowanie jego udziału w postępowaniu administracyjnym jako czynnego i na zindywidualizowanie go w rozumieniu art. 263 akapit czwarty TFUE.

Wreszcie, nawet jeśli fakt złożenia przez enercity do urzędnika przeprowadzającego spotkanie wyjaśniające wniosku o uznanie statusu zainteresowanej osoby trzeciej może świadczyć o wyrażonej przez to przedsiębiorstwo woli wzięcia udziału w postępowaniu w sprawie przedmiotowej koncentracji, Sąd podkreślił, że taki wniosek nie może wskazywać na „czynny” charakter udziału, ponieważ taka charakterystyka wymaga wykazania, że dane przedsiębiorstwo podjęło działania, które mogły mieć wpływ na wynik przedmiotowego postępowania.

W tych okolicznościach, z których wynika, że enercity nie uczestniczyło czynnie w postępowaniu w sprawie pierwszej

koncentracji, a ponadto biorąc pod uwagę brak szczególnych okoliczności związanych z wpływem na jego pozycję na rynku, Sąd uznał, że sporna decyzja nie dotyczy enercity indywidualnie. Sąd stwierdził zatem, że enercity nie wykazało swojej legitymacji procesowej czynnej, wobec czego odrzucił jego skargę jako niedopuszczalną.

UWAGA: Celem skargi o stwierdzenie nieważności jest doprowadzenie do uznania za nieważne aktów instytucji Unii, które są sprzeczne z prawem Unii. Państwa członkowskie, instytucje wspólnotowe oraz jednostki mogą, pod pewnymi warunkami, wnieść skargę o stwierdzenie nieważności do Trybunału Sprawiedliwości lub Sądu. Jeżeli skarga jest zasadna, stwierdza się nieważność aktu. Instytucja, której to dotyczy, powinna zaradzić ewentualnej próżni prawnej spowodowanej nieważnością tego aktu.

UWAGA: Odwołanie od wyroku lub postanowienia Sądu, ograniczone do kwestii prawnych, może zostać wniesione do Trybunału. Co do zasady, odwołanie nie ma skutku zawieszającego. Jeżeli jest ono dopuszczalne i zasadne, Trybunał uchyla orzeczenie Sądu. Jeżeli stan postępowania pozwala na wydanie orzeczenia w sprawie, Trybunał może sam wydać ostateczne rozstrzygnięcie w przedmiocie sporu. W przeciwnym razie przekazuje sprawę do ponownego rozpoznania przez Sąd, który jest związany orzeczeniem Trybunału wydanym w ramach odwołania.

Dokument nieoficjalny, sporządzony na użytek mediów, który nie wiąże Sądu.

[Pełny tekst](#) wyroku jest publikowany na stronie internetowej CURIA w dniu ogłoszenia.

Osoba odpowiedzialna za kontakty z mediami: Jarosław Zasada ☎ (+352) 4303 2793

Pozostańmy w kontakcie!

